

staat. Zijn collega zit in het hokje. Dit is de eindbestemming van deze taxirit. Na die lange rit is de band tussen mij en de chauffeur gegroeid, we hebben elkaar zoveel verteld. Bijzonder, hoeveel respect hij heeft voor een jonge vrouw als ik en de reden waarom ik hier naartoe kom. Dat hele verhaal heb ik hem kunnen vertellen. Indien ik op de terugreis weer vervoer nodig heb naar het vliegveld van Amman, volgens mijn retourticket op 3 januari 2009, dan kan ik hem bellen. Voor dit avontuur zijn connecties het ultieme wapen. De taxi-chauffeur schrijft zijn gegevens op en ik bewaar het briefje.

Hij biedt nog aan om een dag eerder te komen, zodat ik een nacht bij zijn familie kan verblijven om nog wat meer van Jordanië te zien. Dat kan ik hem niet beloven natuurlijk, maar goed, het aanbod is zeer attent. De man is aardig en heel behulpzaam, hij ontfermt zich over mij als een vader over zijn dochter. Hij blijft geduldig en beschermend met me wachten, ruim twee en een half uur in zijn taxi. De grenspost is namelijk nog dicht. De grenswachters openen de poort pas om zeven uur. Wij zijn er als eersten en op dat moment ook de enigen. Dat verandert al snel en steeds meer mensen komen op de been op dit vroege uur, lopend met karren of rijdend met auto's.

Een grenswachter komt naar ons toe, hij maakt een babbeltje met de chauffeur en controleert onze paspoorten. Aan mij wordt verder niets gevraagd, want de chauffeur doet het woord. Ongeveer na anderhalf uur wachten zie ik wat mannen naar de moskee gaan die rechts van de weg staat. Alvorens de mannen naar binnen gaan, doen ze hun schoenen uit. De vriendelijke chauffeur vertelt dat het tijd is voor de

moslims om het eerste ochtendgebed te houden. Hijzelf is christen, dat is ook te zien aan de rozenkrans met kruis die aan de binnenspiegel hangt. Reken maar uit hoe laat het nu dus is. In principe is het een dagelijkse ruk uit je nachtrust. Al gauw zal de zon dus opkomen, weet ik. De oproep voor het islamitisch gebed galmt uit de minaret. Dit herinnert me, én bewijst, dat ik in een islamitisch land ben. Een van de meest bevestigende geluiden van deze feitelijke situatie, hier en veelal in andere Arabische landen.

Welnu, eerst dit avontuur. Ook al is het heel donker, toch val ik op in de auto. Diverse personen turen naar me, zijn nieuwsgierig en durven zelfs meer te vragen aan de taxichauffeur. Hij wimpelt hen snel af en zegt me dat ik veel bekijks heb. In ieder geval heb ik mijn portier allang op slot gedaan en voor de zekerheid zit ook mijn raampje dicht. Zoals met vele twijfels, denk ik bij mezelf aan het moment van die grote twijfel om via deze route te gaan. Als ik eerder had geweten dat dit allemaal zou gebeuren, dan had ik toch rechtstreeks een vlucht van Schiphol naar Tel Aviv geboekt. Maar ik had vastgehouden aan de stelling: dit keer niet via Israël naar Palestijns grondgebied gaan, maar via Jordanië. Hetgeen overigens ook scheelde in prijs. Daarbij komt dat dit de route is die Meriam, mijn vriendin uit Bethlehem, die ik tijdens mijn vorige reis naar Israël heb ontmoet, had genomen toen zij destijds naar Europa was gekomen.

Dat betekende: van Bethlehem op de Westbank naar Jordanië, dan per vliegtuig naar Duitsland en vervolgens met de trein naar Nederland. Daarom ga ik nu vanaf Gouda met de trein naar Schiphol en

neem ik het vliegtuig naar Turkije, Istanboel, en vanaf daar het volgende vliegtuig naar Amman in Jordanië.

Het grote nadeel van deze route is deze kleine grenspost en nog erger, de grote Israëlische grenspost die hierna komt. Dat allemaal door het langdurige conflict en de bezetting van oud Palestijns grondgebied, binnen de landsgrenzen van het oude Kanaän, nu Israël. Over het algemeen noemt men deze controleposten: checkpoints. Ik besef dat ik voor maar een paar luttele uren in Jordanië, op het vliegveld Amman een visum heb gekocht. Hiervoor moest ik euro's omwisselen naar dinars, de munteenheid die daar gebruikt wordt, want na de overgang waarvoor ik nu sta te wachten, komt de grote douanecontrole om het land weer uit te gaan en vervolgens Israël binnen te kunnen. Hier, bij de Jordaanse grenspost, kun je bussen nemen naar de Allenby boarder, de grote Israëlische grenspost voordat men Palestina, nu genaamd de Westbank, in kan gaan.